

Naše vesnice **SVĚRADICE**

Usnesení z 10. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Svěradice konaného 29. 4. 2004

Zastupitelstvo obce:

I) Schvaluje:

- 1) Změnu finančního rozpočtu na rok 2004
- 2) Souborné stanovisko ke konceptu územního plánu obce Svěradice a postup projednání, současně vydává souhlas k dokončení územního plánu
- 3) Smlouvu o provozování vodovodu a kanalizace v obci Svěradice pro veřejnou potřebu s firmou AQUAŠUMAVA s.r.o., Chudenín 30, za roční částku 23800,- Kč
- 4) Navýšení ceny vodného od odečtu vodoměru v roce 2004 na 15,- Kč za m³ vody
- 5) Účast obce Svěradice v Projektu internetizace knihoven
- 6) Program a organizační zajištění návštěvy potomků svěradických rodáků z USA ve Svěradicích dne 9. 10. 2004
- 7) Kupní smlouvu o prodeji 1/5 pozemků kolem školy ve Velkém Boru za částku 2000,- Kč
- 8) Dodatek č. 1 Smlouvy o sběru, odvozu a zneškodňování komunálního odpadu s firmou Becker s.r.o. Plzeň
- 9) Zrušení obecně závazné vyhlášky č. 1/2003 obce Svěradice o místních poplatcích z 18. 12. 2003
- 10) Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2004 obce Svěradice o místních poplatcích

II) Bere na vědomí:

- 1) Informace jednatele firmy AQUAŠUMAVA s.r.o., Chudenín 30 k provozování obecního vodovodu a kanalizace v obci Svěradice v návaznosti na uzavřenou smlouvu
- 2) Informaci z jednání s Firmou Becker s.r.o. Plzeň v Nepomuku
- 3) Čerpání finančního rozpočtu za rok 2003
- 4) Informaci o odkoupení pozemků (od vlastníků) pod vrty pitné vody a na Skalce v k.ú. Svěradice
- 5) Písemné sdělení Správy úložišť radioaktivních odpadů Praha
- 6) Písemný nesouhlas pana Vyšehrada, podepsaný několika občany, proti pronájmu obecní cesty u chalupy (původní čp. 81)
- 7) Informaci z účasti starosty na jednání Zájmového sdružení právnických osob Prácheňsko
- 8) Nesouhlas s prodejem pozemků, spoluvlastníka ing. Šafandy, v lokalitě nohejbalového hřiště
- 9) Nezískání dotace z Programu podpory stabilizace venkovských oblastí a ani dotace na podporu aktivit kultury a cestovního ruchu v letošním roce
- 10) Informace o přípravě voleb do Evropského parlamentu
- 11) Uskutečnění svozu nebezpečného a velkoobjemového odpadu dne 22. května
- 12) Informaci o setkání starostů obcí zařazených do správního odvodu Městského úřadu v Horažďovicích

NAŠI JUBILANTI

V měsících květnu, červnu, červenci a srpnu oslaví významná jubilea několik našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně zdraví a pohody do dalších let!

Červen

Kandrová Marie	11. června	66 let
Bukovanová Františka	17. června	89 let

Karháňková Anna	25. června	94 let
Vyšehrad Josef	26. června	78 let

Červenec

Turková Marie	12. července	71 let
Brož Bohuslav	19. července	61 let
Větrovcová Anna	20. července	84 let

Straňáková Věra	21. července	65 let
Hrabák Jiří	22. července	72 let

Srpen

Janda Josef	4. srpna	60 let
Panuška Bohuslav	7. srpna	77 let
Smišková Marie	12. srpna	73 let
Panušková Marie	22. srpna	74 let
Červený František	25. srpna	66 let

Pleyer Gerhard	27. srpna	64 let
Krliš František	27. srpna	63 let
Větrovcová Milada	28. srpna	64 let
Broučková Marie	31. srpna	70 let

jka

Cesta Amerikou a návštěva patnácti národních parků. (9)

Od pobřeží Tichého oceánu jsme mířili do Death valley (Údolí smrti). Po pár desítkách kilometrů se krajina postupně začala měnit v poušť. Nejdříve jsme projeli Carrizo planinu se spoustou malých ropných vrtů a později, blízko městečka Tehachapi, krajinou se stovkami větrných elektráren. Chvillemi se nám zdálo, že jsme na jiné planetě. Až kam oko dohlédlo byla mírně zvlněná písečná pahorkatina posetá stožáry s lopatkami, které se otáčely v mírném větru.

A nakonec jsme se dostali do Mojave desert (Mohavská poušť). Bylo pozdní odpoledne a tak jsme přemýšleli o tom, kde strávíme noc. Odbočili jsme na cestu vedoucí do kempu a po pěti kilometrech jsme kemp našli. Bylo to zvláštní místo – polopouštní krajina se zajímavými, skoro strašidelnými skalnatými útvary a „yucca“ stromy a nikde nikdo. Zabydleli jsme se a jakmile zapadlo slunce, nastala

naprostá tma. Když vyšly hvězdy, byly tak zářivě jasné, že jsme měli pocit, že na ně dosáhneme rukou.

Druhý den jsme pokračovali na cestě do Údolí smrti. Potřebovali jsme zajít na poštu a tak jsme se zastavili v městečku Trona. Ačkoliv poblíž byla velká kouřící, zřejmě chemická továrna, městečko vypadalo pustě. Bylo tam hodně prázdných, většinou zabeđených, někdy vyhořelých domků. Co se tu asi stalo? Projezdili jsme městečko křížem krážem než jsme potkali živáčka a zeptali se ho, kde mají poštu. Návštěva tohoto města v nás zanechala podivný dojem

a rádi jsme odtud odjížděli.

Údolí smrti je opravdu mrtvé, bez jakékoliv vegetace, všude jenom písek, skály, sůl a zase písek. Skalní útvary jsou ale celkem barevné – zelené, červené a žluté. Je to dáno přítomností různých prvků. Zajímavé byly také útvary vytvořené ze soli. Přesto že byl podzim a zamračeno, teplota byla okolo 40°C. Bylo to také jediné místo, kde kolem silnice byly v pravidelných intervalech nádrže s vodou a nikde v dohledu McDonald.

Po zkušenosti s městem Trona a Údolím smrti jsme se docela těšili na civilizaci. Naplánovali jsme si návštěvu Las Vegas. Ale o tom zase příště.

jpk

ŠKOLNÍ ROK 2003/04 V MATEŘSKÉ ŠKOLE SVÉRADICE

Máme tady konec školního roku, který uběhl jako voda a začínáme se těšit na dobu prázdnin a dovolených. Já bych se s vámi chtěla podělit o naše zážitky a informovat vás o chodu a organizaci provozu v naší školce.

Po téměř pětileté mateřské dovolené jsem se v září r. 2003 vrátila k dětem a připadalo mi, jako bych odešla včera. Na začátku školního roku jsme spolu s paní Jedličkovou, která zajišťuje topení, uklízení a má také funkci nekvalifikované učitelky na tzv. dohlídkování, paní Marcovou, která se stará o zdravou a vyváženou stravu dětí a vede školní jídelnu přivítali 18 dětí a to nejen ze Svěradic, ale také z Horažďovic (3), z Bezděkova (2), Slatiny (1) a dokonce i z Veřechova (1) a Čechelovic (1).

Výchovná práce s dětmi ve školce se řídí Výchovně vzdělávacím programem, jehož obsahem je 5 oblastí (biologická, psychologická, mezilidské vztahy, sociálně-kulturní, vztah člověka a prostředí). Nesvazuje nás předpisy a dává nám možnost reagovat na dané situace, které se během každého dne přirozeně vyvíjejí a umožňuje nám vytvořit ve školce program "na míru" podmínkám školky a prostředí.

Náš program se jmenuje "Svět, příroda a my" a schválila nám ho i Česká školní inspekce, která nás navštívila na dva dny letos v únoru.

Základem výchovné práce je hlavně hra, využíváme pobyt venku, pokud počasí dovolí, chodíme hodně na vycházky, učíme se o přírodě, o zvířatech, pozorujeme květiny, počasí, venku hrajeme hry, rozvíjíme postřeh, hbitost, rychlost, obratnost, soutěživost, ale také kamarádské vztahy, morální chování, pomoc slabším, lásku k domovu i vhodné chování v přírodě. Poznatky z přírody pak uplatňujeme při výtvarných činnostech a hrách ve školce. Pravidelně navštěvujeme divadelní představení pro děti v Horažďovicích, navštívili jsme také

přírodovědnou stanici v Horažďovicích, která byla jistě pro všechny děti velkým zážitkem. Vždyť ne každý den se nám poštěstí dát si za krk hada, a to i hroznýše královského, pochovat si leguána a malou činčilu, hladit žabu velkou jako míč a osahat si kůži svlečenou z hada.

Oslavu Dne dětí jsme museli vzhledem ke špatnému počasí posunout o týden, naplánovali jsme šipkovanou s mnoha vědomostními otázkami a tělocvičnými úkoly a opékání buřtů u Rybníčka (směr Radina). Do konce

června bychom se rádi podívali do Chanovického muzea hraček v areálu zámku a na skanzen, který vyrůstá za Chanovicemi, směrem na Novou Ves.

Letos se rozloučíme s jedním školákem (Daneček Klas), v polovině července ukončíme provoz a během prázdnin budeme bílit prostory školy a školní jídelny a poslední týden v srpnu už se budeme připravovat, uklízet a těšit se na čtyři nové mateřáčky a ostřílené "mazáky", kteří po pouti přicupitají.

Ráda bych poděkovala rodičům za pomoc při brigádách pořádaných školkou, hlavně při údržbě školní zahrady, panu Václavu Soukupovi za opravu pískoviště a v neposlední řadě Obecnímu úřadu Svěradice, který nám vychází maximálně vstříc a udržuje budovu školy.

Rozloučíme se s vámi několika perličkami, které se podařily Aničce Šulcové:

.....když je táta lední medvěd, tak je máma LEDNICE.

..... když je táta pes, máma fena a děti jsou FEŇÁČATA.

.....když je táta kozel, děti kůzlata a máma je PANÍ KOZLOVÁ.

S přáním hezkých prázdnin a dovolených vás zdraví

*Nad'a Kučerová
ředitelka MŠ Svěradice*

ŠIKOVNÁ MARUŠKA LEGÁTOVÁ Z HOLKOVIC OBJEVUJE PO 59. LETECH AMERICKÉ VOJÁKY "ZE SVÉRADIC"

V březnu letošního roku mně navštívil pan Zdeněk Legát z Holkovic se žádostí o poskytnutí informací a dokumentace o pobytu amerických vojáků, kteří před 59. lety osvobozovali jihozápadní Čechy a pobývali v naší obci. Sdělil mi, že jeho dcera Maruška je v rámci vzdělávacího programu Student Agency na ročním pobytu v Bakersfieldu v Kalifornii, kde studuje všeobecnou střední školu a ráda by tamní studenty seznámila s tím, jak před téměř 60 lety američtí vojáci osvobodili část českého území a pobývali i v našem kraji, konkrétně ve Svěradicích. Panu Legátovi jsem poskytl brožurku vydanou v roce 1995 k 50. výročí osvobození Svěradic, dobové fotografie a fotokopii podpisů 45 amerických důstojníků a vojáků, kteří se zapsali (včetně adres) do Pamětní knihy školy ve Svěradicích. A jak Maruška později sdělila, měla s těmito materiály ve škole úspěch, protože američtí studenti o těchto skutečnostech nevěděli téměř nic.

Seznam vojáků a jejich adresy upoutaly M. Legátovou natolik, že se dala do pátrání, aby zjistila, zda ještě některý z těchto vojáků žije - nyní by jim muselo být nejméně 80 let a více.

Z registru občanů USA (víte kolik je to milionů) vybrala občany okolo 80 let a starší, porovnávala jména se seznamem ze školní kroniky a na několik desítek shodných jmen bez ohledu na bydliště, rozeslala dopisy. A světe div se, slavila velký úspěch! Po dvouměsíčním pátrání a dopisování objevila tři dosud žijící vojáky a syna čtvrtého z nich - který se na uvedenou adresu ozval.

Dnes vás seznámíme s jedním z nich, který kromě své adresy se poznal i na fotografii pořízené panem J. Kovaříkem v roce 1945. Ve svém druhém dopise Marii Legátové napsal:

Milá Marie,

když jsem obdržel Tvůj dopis z desátého května, byl jsem překvapen, že jsem viděl fotografii, na které jsem byl já a žena s dvěma dětmi, stojící před jeepem. Během války jsem sloužil jako styčný pilot připojený k 22. polnímu dělostřeleckému pluku, 4. pěší divize, 3. armády. Jedna z mých povinností bylo létat nad různými oblastmi a identifikovat potenciální nepřátelskou činnost, jako např. umístění zbraní, aktivitu tanků, posun vojska. Takže je více než pravděpodobné, že jsem letěl přes Svěradice, abych zjistil, jestli nějaké nepřátelské aktivity mohly znamenat, že tato oblast byla riskantní pro naše posádky. Z tohoto důvodu jsem se obzvláště zajímal o fotografii Svěradic. Nicméně, nebyl jsem schopen konkrétně rozpoznat Svěradice (Maruška mu zaslala letecký snímek Svěradic), protože ten letecký pohled byl podobný pohledům na další malá města v přilehlé oblasti. Jedinou věc, kterou si pamatuji z posledního dne války je, že všichni lidé z vesnice se shromáždili a oslavovali, včetně našich vojáků. Pamatuji si, že jsem vyprazdňoval krabici ze zadní části svého letadla, ve které bylo cukroví a cigarety. Cukroví jsem dal dětem a cigarety mužům, kteří se zdáli být mnohem starší než já. Nicméně celá událost byla velmi příjemná a nikdy na to nezapomenu, protože to uvolnilo napětí, které v nás bylo po mnoho let. Mnoho díky tvým lidem!

Karl T. Zilch, Mason, Ohio

Karl T. ZILCH v květnu 1945 ve Svěradicích

Po válce se vrátil do St. Louis v Missouri. O čtyři měsíce později odešel do města Columbia kde vystudoval na univerzitě a má titul PhD. Pracoval jako výzkumný chemik v Pretorii ve státě Illinois. Zde poznal svoji ženu a oženil se. O pět let později se přestěhovali do Cincinnati, stát Ohio. Ve státě Ohio žili ještě ve třech různých místech, než se přestěhovali do Masonu, kde žijí dodnes.

M. Legátová v USA našla ještě tyto vojáky americké armády, kteří jsou zapsáni ve školní kronice: Albert J. Seitz, který dnes žije v Minnesotě; Lester L. Eisner, který žije ve státě New Jersey. V srpnu mu bude 93 let, a jak nám sdělil, příští rok by se rád zúčastnil 60. výročí osvobození ČR. Jako čtvrtý se ozval syn Nicholase V. Juppy, v roce 1945 kapitána americké armády.

VYPRÁVĚNÍ O AUSTRÁLII (3.)

V dnešní části našeho vyprávění si povíme něco o mém prvním, skutečném setkání s Austrálií.

Po bezproblémovém přistání na letišti v Brisbane, a po zdárném vyřešení všech komplikací s celníky, se přede mnou konečně otevřely dveře příletové haly a já mohl naplno nasávat první pocity a dojmy z Austrálie. Bylo krásné, slunečné pondělní ráno, 14. října 2002 a já přijel do právě začínajícího australského jara. Teplota po ránu se pohybovala okolo příjemných 25°C, nebe bylo krásně modré, bez jediného mráčku a já jen vzdáleně vzpomínal na uplakané podzimní odpoledne, ve kterém jsem odlétal před téměř dvěma dny z vídeňského letiště.

Opustil jsem letiště a jeho příjemně klimatizovanou příletovou halu a vydal se směrem k nástupišti vlaků, které spojovaly letiště s centrem města. Svou lámanou a velmi nesmělou angličtinou jsem se odvážil zeptat se průvodčího, jak se dostanu do stanice, ve které jsem měl sraz se svými českými známými – Ditou a Davidem, kteří žili v Austrálii již dva roky a měli mi pomoci, alespoň ze začátku, se trochu zorientovat. K mému překvapení se mi hned na první pokus podařilo, dle popisu průvodčího, trefit správnou linku a pak i stanici, na které jsem měl vystoupit. Zde jsem se opravdu potkal s Ditou a Davidem a dodnes si nesmírně vážím jejich pomoci, bez které bych měl začátek v Austrálii o mnoho těžší.

Času na aklimatizaci jsem neměl nazbyt, neboť již další den jsem se měl ukázat v jazykové škole. Nejdříve jsem se proto rozhodl vyřešit otázku bydlení a pokusit se najít nějaký slušný a hlavně levný podnájem. První noc jsem strávil v zařízení zvaném „backpackers“, což je jakási obdoba české noclehárny. Poskytne vám za rozumné peníze naprosto vše, co pro přespání potřebujete. Těchto zařízení jsou po celé Austrálii tisíce a využívají je zejména turisté, kteří cestují s batohy na zádech z jednoho konce Austrálie na druhý.

Druhý den brzy ráno jsem si koupil inzertní noviny a v realitní příloze jsem začal hledat nějaké stálé ubytování. Díky fungujícímu trhu s realitami jsem celkem bez problémů našel několik nabídek, které byly za rozumnou cenu a v přijatelné vzdálenosti od centra, kde sídlila také má budoucí škola. Vesměs se jednalo o mladé lidi, kteří hledali někoho, kdo by jim pomohl s placením nájmu. Nakonec jsem se domluvil s australskými studenty, kteří měli pronajatý přízemní dřevěný domek a hledali někoho do volného pokoje. Cena za pronájem byla více než slušná a navíc po mě nepožadovali zálohu (tzv. „bond“), která slouží jako pojistka pro majitele v případě, že by člověk v domě něco rozbil či za něco nezaplatil.

Můj nový přechodný domov se nacházel v poklidné čtvrti zvané „Highgate Hill“ vzdálené asi 45 minut pěšky od centra města. Celou čtvrť tvořily dřevěné, přízemní domky, které se lišily pouze barvou nátěru venkovní fasády. Dřevo je v Austrálii suverénně nejpoužívanějším a nejlevnějším stavebním materiálem a pouze ti movitější si mohou dovolit postavit dům cihlový. Zvláštností australských domů je, že většinou nemají topení, a proto je v nich v zimě, kdy teplota klesá i k deseti stupňům, pěkně chladno. Na druhou stranu je pravda, že by se jim topení, kvůli pár chladnějším dnům v období krátké zimy, asi moc nevyplatilo.

V příštím pokračování se vypravíme přímo do jazykové školy a povíme si něco o naprosto odlišném systému výuky na australských školách.

Michal Panuška

MARUŠKA LEGÁTOVÁ,
autorka článku o amerických
vojácích „ze Svěradic“ na svém
studijním pobytu v Kalifornii v
USA

FOTBALOVÉ JARO VE SVĚRADICÍCH

Jarní sezónu začali naši muži oslabeni o tolik fotbalistů, že by se z nich dalo sestavit mužstvo pro malou kopanou. Zranění vyřadilo v přípravě Pavla Marka, Petra Vápeníka a Martina Bláhu, k tomu bylo třeba připočítat dlouhodobě zraněné Honzu Svobodu mladšího, Patrika Šimanovského, dlouhodobě potrestaného Michala Petráška a z důvodu práce v zahraničí i bratry Michala a Davida Bártíkovi. I přes toto malé Waterloo se podařilo vykročit do jarních bojů překvapivě dobře, když se vyhrálo venku nad rezervou VD Start Luby a remizovalo se v Nezamyslicích a v Myslivě. Pak přišel velmi těžký duel s vedoucí Železnou Rudou a hráči si na vlastní kůži ověřili, že hrát se dá s každým a po velmi dobrém, bojovném výkonu zvítězili 2:1. Bohužel místo toho, aby toto vítězství přineslo do mužstva uklidnění a pohodu, stal se pravý opak a tým šel od jednoho neúspěchu ke druhému. Po smolné prohře v Janovicích, jsme na domácím hřišti přivítali beznadějně poslední Velhartice a všichni jsme čekali exhibici spojenou s brankostrojem na účet hostů. Po velkém trápení však skončilo utkání nerozhodně 1:1 a takový seriál neproměněných šancí se opravdu jen tak nevidí. Série nepovedených utkáních pokračovala i nadále a přišly 4 prohry v řadě: z Nalžovskými Horami, Vrhavčí, Dešenicemi a Pačejovem, z toho poslední tři zápasy shodným skóre 0:1. Nemohoucnost našich hráčů dát gól byla až neskutečná a našim soupeřům stačilo dát jednu náhodnou, šťastnou branku a radovali se z výhry, třeba nezasloužené, ale na to se po zápase nikdo neptá. Nakonec se smůlu podařilo prolomit v domácím derby zápase s Velkými Hydčicemi a po dlouhém čekání na gól (cca 230 minut) se podařilo zatížit konto protivníka dvěma povedenými trefami a po několika letech ho opět porazit. Věřme, že to bude znamenat obrat na lepší časy a v závěrečných 2 zápasech jara, v Bezděkově a doma s jistě postupujícími Žichovicemi, si ještě „spravíme chut“. Je nutné podotknout že kádr „A“ mužstva dobře doplňovali nadějní dorostenci Lukáš Petřík, Zdeněk Prokopec, Kuba Větrovec a Petr Vrána. Dík jim se podařilo překlenout výše zmíněnou absenci mnoha hráčů a jarní sezóna se tak mohla v klidu odehrát. Všichni jsou velkým příslibem do budoucna a je jen na nich jak svoji šanci dokážou využít a jak se bude vyvíjet jejich nadějná kariéra.

Naše „B“ mužstvo plnilo na jaře to, co se od něj očekávalo a pro co bylo vlastně založeno. Sloužilo k rozehrání zraněných hráčů „áčka“, dále k tomu, aby si zahráli hráči širšího kádru, potom také k prověření některých nadějných dorostenců, ale i k tomu, že si fotbal zahrají hráči, kteří by jinak dávno už nehráli a na kopanou by zanevřeli. Tento svůj účel „béčko“ plní a to, že se v současné době nachází v lepší polovině tabulky, to už je něco navíc, ale o to víc to potěší!

Velkou radost nám v posledních letech dělá dorost, který již šestou sezónu v řadě hraje krajskou soutěž. Start do letošního jara neměl sice nijak oslnivý, ale z přechodné krize se dokázal vymanit a z dosud získanými 16-ti body se 3 kola před koncem dostal z dosahu sestupových příček a naopak se zařadil mezi pět nejlepších mužstev soutěže. Je zde patrná kvalitní práce jejich dlouholetého trenéra Petra Doležala, který fotbalem žije a kluci ho berou jako druhého táta. Že se mu i letos podařilo sestavit kvalitní celek, je vidět ze zatím dosažených výsledků a je to odraz jeho profesionálního přístupu k fotbalu a k fotbalu ve Svěradicích vůbec.

Žáci pokračují v dobrých výkonech z podzimu loňského roku a i když to v jejich výkonech občas hodně zaskřípe, jsou stále v čele okresního přeboru a před posledním zápasem mají stále šanci, že budou hrát baráž o postup do 1.B třídy. Znamená to ovšem v zápase s druhými Velharticemi na jejich hřišti neprohrát a uhrát alespoň remizu. Bude to určitě těžké, ale ať už tento zápas dopadne jakkoliv, žáci už teď dokázali, že už několik let po sobě patří mezi špičku okresního přeboru a pravidelně se umísťují na medailových pozicích. Nemalou zásluhu na tom má Jarda Soukup, který se patnáct let v řadě věnuje výchově našich mladých fotbalistů a že to dělá dobře, o tom se každoročně přesvědčujeme.

Zbývá ještě zhodnotit jarní výkony našich nejmenších tj. minižáků. I přes velké odchody hráčů do vyšší kategorie se podařilo Vencovi Bělochovi dát dohromady nový, mladičký tým, který v letošní sezóně sbírá zkušenosti a proto nemůžeme odsuzovat jeho vysoké porážky a ani to, že dosud nezískal žádný bod a patří mu beznadějně poslední příčka okresního přeboru. Ale to vůbec není to nejdůležitější, hlavní je že zájemců o naši přípravku je stále dost a je jen otázka času, než z nich trenér vytvoří tým, který začne dělat výsledky a bude tvrdým oříškem pro všechny své soupeře. A to je pak ta největší odměna.

vdu

Co se mi líbí, nelíbí v naší obci

Navrhují zavést tuto rubriku s možností uveřejňovat připomínky, postřehy a podněty občanů. Podněty by měly být vždy vedeny upřímnou snahou problémy řešit a nesklouzávat do roviny dohadů a z toho plynoucích pomluv.

Dovolím si zahájit tuto rubriku, která se možná neujme, prvním příspěvkem. Co se mi NELÍBÍ v naší obci? Nelíbí se mi, že my občané Svěradic nemáme zájem o dění v naší obci. Jak jsem to poznala? Úplně jednoduše. M

O Baldovi a kouzlu parních lokomotiv

Kovaříkoc chleba nám do Prahy vozili strojvůdci ze smíchovského depa pan Macela a pan Říha

Když jsme se vraceli od dědečka z prázdnin, Macelova nebo Říhova lokomotiva zametala chvostem jisker tmu, večer voněl vodou a Balda ve Svěradicích, kde nad dědečkovou stodolou pokrytou došky zářival Velký Vůz, kňučel u boudy steskem...

Železnice učarovala také mému mladšímu synovi Jaromírovi už v roce 1968, kdy mu byly čtyři roky. Tehdy můj kamarád výpravčí Tomáš Němec, jenž sloužil na železniční stanici v Praze-Hlubočepích, mu půjčil červenou čepici a výpravku. Jak zdatně si tenkrát malý Míra počínal vidíte na fotografii...

Do Svěradic, kde se číslu popísanému 9, v němž hospodařival můj dědeček, říkalo „U Pádů“ jezdíval také strojvůdce Josef Vondrášek, jenž si vzal za ženu Toničku, jednu z tatínkových vlastních sester. K Šulcovům, kterým se po chalupě říkalo „Prokūpkoc“, jezdíval vlakvedoucí ze Žatce pan Josef Biskup. Ten se oženil s Pepičkou, jež byla tetou mého bratrance Karla Broučka. Na toho volávala babička Šulcová Kadlí. Pepička byla podobně jako moje mladé a hezké tety, Anna, Marta a Jiřina, na nás, rozjívěné městské kluky, vždycky moc hodná.

Vlak, jemuž jsme my, děti, říkaly "vlak k dědečkovi na Šumavu" a dospělí "Babiňák", vyjížděl z Hlavního nádraží v Praze v 6.24 a jel přes Zdice, Příbram, Březnici, Písek, Protivín, Ražice a Střelské Hoštice. Nazpátek odjížděl z Horažďovic-Babína v 18.25, takže vlaková četa měla dost času rozběhnout se po vesnicích. Na takové parní lokomotivě byla spousta skryší, kam se potraviny, koupené ve vesnicích bez lístků, daly schovat, počínaje tendrem s uhlím a plechovými bednami na nářadí konče.

Strojvůdci s topiči s objemnými železničářskými brašnami nechodívali domů z nádraží přes nástupiště, nýbrž zadem, ale i tak si museli dávat velký pozor. Hospodářské delikty trestali Němci za druhé světové války koncentračním táborem nebo i smrtí.

Čas dětství uplynul a do Horažďovic-Babína, dnes Horažďovic-předměstí, už jezdí jiní strojvůdci na jiných lokomotivách. Vzpomínka na krásné parostroje, vyrobené v plzeňské Škodovce, trvá. Zachytil jsem ji v básni, napsané jen pro potěchu srdce, 2. února 2002:

Voláním parních lokomotiv,
když čekaly u zhlaví,
vracívá se mi ve snu motiv vlaků,
co dnes už nestaví
v nádražích, kde nám starý vrátný
hlásíval zvoncem odjezdy.
Perónní lístek dosud platný
nosívám v kapse pro štěstí.

Mívaly závoj z bílé páry
a přerývaný horký dech
s natrpklou vůní mokré škváry
i rosu v uhlí na tendrech.
Dovezly vždycky zátěž k cíli,
ať den byl, nebo večer táh'.
Z jeřábů vodních dlouze pily
náš chlapecký stesk po dálkách.

Na snímcích Josefa Kovaříka z roku 1943 vidíme vlevo našeho strejdu Václava Červeného s mým bratrem Jarkou na dvoře „U Pádů“. Vpravo je Jirka s Baldou.

VOLBY DO EU - SVĚRADICE

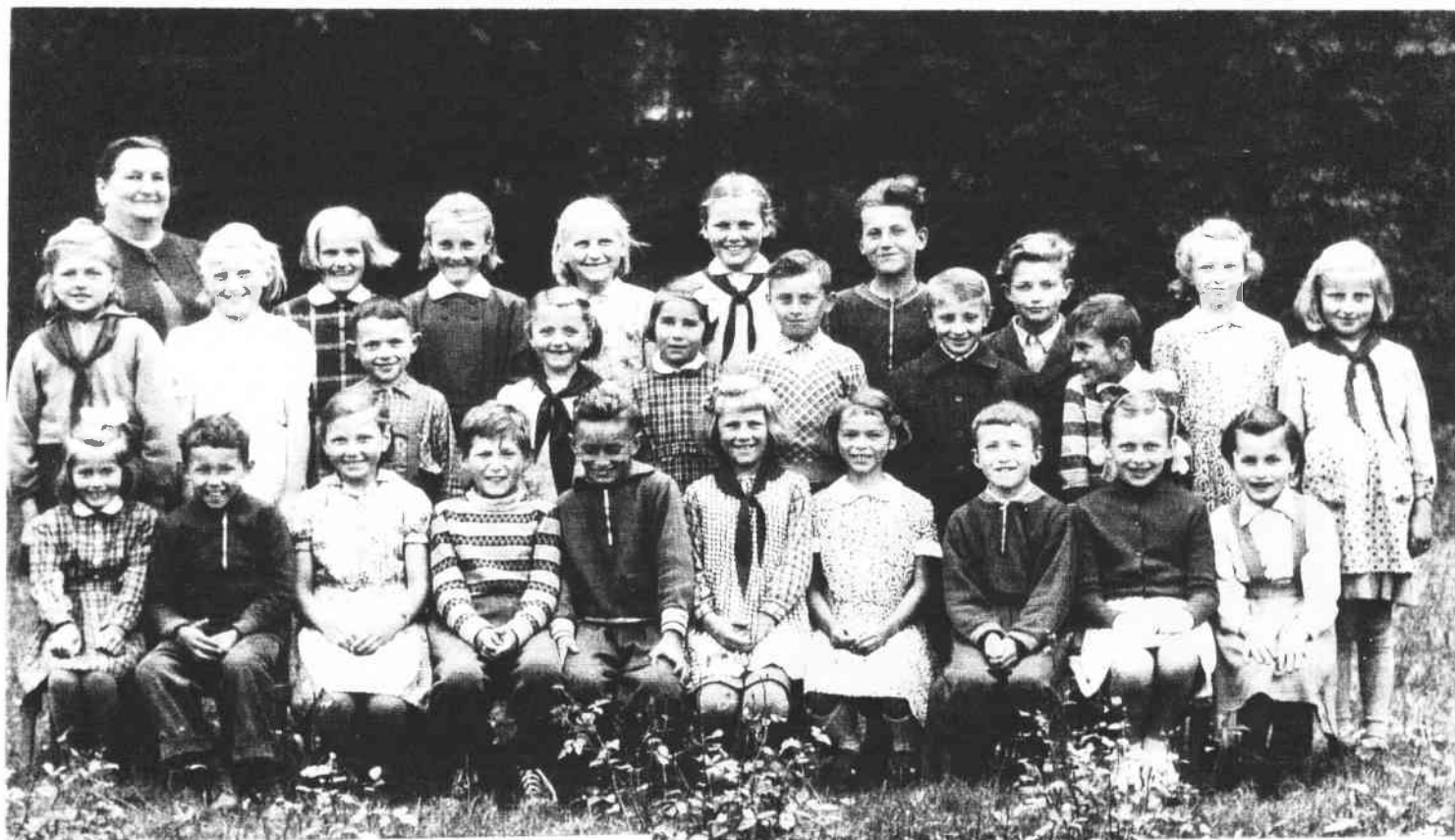

Počet zapsaných voličů 286
počet odevzdaných hlasů 111 38,81 %
počet platných hlasů 111

Hlasy pro jednotlivé strany a volební seskupení

Strana č. a název	počet hlasů	%
1 SNK a Evropští demokraté	16	14,41
2 Koruna Česká	1	0,90
4 ČSSD	7	6,30
6 ODS	30	27,02
9 Strana zelených	3	2,70
11 Konzervativní strana	1	0,90
13 Strana občanů České republiky	1	0,90
18 Balbinova poet. strana	1	0,90
20 KDU + ČSL	15	13,51
21 Pravý blok	1	0,90
24 KSČM	19	17,11
25 Strana venkova	6	5,45
28 Nezávislá iniciativa	1	0,90
32 Nezávislí	9	8,10
	111	100,00 %

2004
VOLEBY

Vzpomínka na školní léta

Poznáte se ?

Nelze ochabovat v odporu proti uvažovanému úložišti radioaktivního odpadu v lokalitě Pačejov

Většina z vás si ještě asi vzpomene na článku o uvažovaném úložišti radioaktivního odpadu v lokalitě Pačejov, který vyšel v únorovém čísle našeho časopisu, i na můj apel na neochabování pozornosti v této věci.

Vývoj od té doby ukazuje, že naše obavy byly a jsou plně opodstatněné. Nechci se v detailech rozepisovat o tom, co vše se mezitím stalo, kolikrát a jak o tom jednala vláda, naši zákonodárci, či senát, kolik o tom vyšlo článků. Předpokládám, že ve vlastním zájmu sledujete dění kolem. Musím však upozornit na jeden výrazný směr, po kterém se Správa úložišť radioaktivních odpadů (dále SÚRAO) v této souvislosti pustila. SÚRAO připravuje a projednává v ústředních orgánech státní správy (MPO, MŽP a MMR) zásady budoucího postupu státu při realizaci této specifické stavby. Čtete dobře – „při realizaci“. Ty sice obsahují např. podporu postiženého mikroregionu, realizaci navazujících investic do infrastruktury apod., ale v podstatě je to materiál pro „koupení“ si souhlasu regionu k realizaci úložiště tím, že přislíbí posílení obecních rozpočtů obcí postižených úložištěm. Finanční „podpora“ je podle návrhu odstupňovaná po kilometrech od úložiště a končí na pátém kilometru od něj! Kam ale myslíte, že může zasáhnout případná havárie v úložišti?! Podle zkušeností ze světa, lze totiž jen těžko předvídat oblast zasažení! Ale ono to v podstatě vůbec není o tom, zda podpora „postiženým“ bude končit na 5. nebo 50. kilometru. Pokud lidé v ČR nepochopí, že to není o penězích a o „obchodním jednání“ o výši „podpory“, ale o kvalitě života, o úplně jiné koncepci energetické politiky státu, tak SÚRAO a energetická lobby bude mít v naší zemi stále šanci na úspěch.

SÚRAO a energetická lobby to ale nevymyslely špatně. Ví, že všechny „vybrané“ oblasti jsou sice co do přírody krásné, ale zároveň ne příliš bohaté (nic mimořádného v ČR ...) a tak podstatě spoléhají na podplatnost představitelů mikroregionu. A v naší zemi, která je na jednom z předních míst ve světě v korupci, je podobně jako v Africe, úspěch skoro jistý. A o jakých částkách se přitom mluví? Třeba „až o 50 milionech pro postiženou obec“. Já vím, že pro mnohé z vás se to zdá obrovský peníz a dá se za to ve vesnici ledacos pořídít, ale podíváme-li se na to z pohledu „velkých“ čísel, je to jen směšný podíl ze zisku energetických společností u nás. Vztáhl jsem těch „až 50 milionů“ k údaji o zisku ČEZu za I. pololetí minulého roku. Jen z jednoho takového pololetního zisku by mohl ČEZ v této částce takto „podpořit“ přes 260 obcí! Kolik ale myslíte, že k tomu účelu ČEZ skutečně „pustí“?

A co myslíte, že se potom stane s našim krásným, ale ne příliš bohatým regionem, pokud se nechá uplatit a úložiště „odsouhlasí“? Turistický ruch v regionu to jistě nepozvedne a i přes deklarovanou „podporu mikroregionu“ tam pak zůstanou žít jen ti, kteří si nebudou moci dovolit se přestěhovat, neboť jejich stávající domy budou neprodejně a na nový mít nebudou. V tom je rozdíl od těch bohatých, kteří si to naopak, v rámci zájmu o zachování kvality života, budou moci dovolit i finančně. A tak nakonec zůstaneme vystaveni všem potenciálním rizikům, v chudém regionu a energetická lobby bude dále bohatnout nejen z produkce energie, ale i (nedejbože!!!) i z toho, že budeme skladovat odpady z dalších států Evropy – na což se už ony, při sledování vývoje v této věci v naší zemi, těší. Opravdu vás nechci strašit, ale je to bohužel reálna možnost a tak to opravdu ve světě chodí. Můžu vám pouze připomenout, že už ani u nás ti bohatí nebydlí na sídlištích uprostřed hluku a smogu, ale v satelitních městečkách a sídlech typu „Dallas“ a do regionu s úložištěm se jistě stěhovat nebudou!

Nakonec alespoň něco trochu pozitivního jako výsledek trvajících snah řady odpůrců. Vláda svým usnesením z 2. června, přijatém bez rozpravy nejen „vzala na vědomí pozastavení geologických prací v šesti zkoumaných lokalitách z hlediska umístění hlubinného úložiště do roku 2009“, i když současně také „uložila ministroví průmyslu a obchodu zajistit dokončení rozpracovaných geologických výzkumných prací a měření v šesti zkoumaných lokalitách z hlediska umístění hlubinného úložiště do konce roku 2004 v rozsahu dle schváleného projektu tak, aby již vložené prostředky byly efektivně využity.“ Takže z jejich strany docela efektivně promyšlený předvolební tah ... no a v závěru roku je pak ještě naplánováno měření vybraných useků lokalit metodou velmi dlouhých vln. Mimochodem, i přes „pozastavení“, SÚRAO letos za geologické a další práce už zaplatilo sdružení Geobariera dalších 5 milionu korun. Na kontrolním dnu sdělil také ředitel SÚRAO Ing. Duda, že výtah ze studie týkající se jejich lokality, pošlou starostům – prý na požádání. Jistě to uděláme.

Proto si znovu dovoluji zopakovat svůj apel z minulého článku. Nepusťme tuto věc ze zřetele! Jde opravdu o budoucí život nejen naší vesnice, ale i ostatních.

Výběh pro drobný dobytek, venčení psů?

K O S T E L Í K

Z historie víme, že oblast Prácheňskou a Strakonickou začaly osídlovat slovanské kmeny už koncem 8. století našeho letopočtu. Osady zpravidla vznikaly poblíž vodotečí, často pod vrchem, kopcem. Voda jako zdroj a základ života, vyvýšenina pak ke shromažďování, meditaci, novodobě modlení a účast na sloužených mších svatých. Větší potok, větší kopec dávaly možnost vzniku většího osídlení.

Území "Na Kostelíku" ve Svěradicích už v době prvního osidlování poskytlo prvním usedlíkům jak dostatek půdy k jejímu obdělávání tak vodu a místo pro rozjímání a utužování své víry. Víra v Boha, stmelování pospolitosti a pracovitost lidu vedly k rozvoji všech lidských činností potřebných k přežití.

Písemné doklady o využívání vršku k tomuto účelu neexistují ale podle archeologických nálezů v okolí kaple sv. Bartoloměje, postavené okolo roku 1550-1580 Chanovskými z Dlouhé vsi, bylo zjištěno, že už v 9. až 11. století nového věku byla tady lidská činnost.

Okolí vršku tvoří mlýn s rybníkem "Mlýnským", založeným pravděpodobně koncem 14. století, "Hajnice", která sloužila jako přístřešek ovčáka a nedaleký panský dvůr, který držel okolní polnosti. V úvozu pod kopcem vedla cesta, která se dělila na směry do Holkovice, Dobrotic, Chanovic a Slatiny.

Vrch samotný je cenný existencí řady chráněných rostlin, hezkým výhledem na šumavské pohoří i blízké okolí Svěradic.

Úsilím Obecního zastupitelstva a místního kronikáře Josefa Smitky byly pozemky "Na Kostelíku" získány do majetku obce. To dává možnost celé území upravit k veřejnému využívání. Nabízí se možnost zřízení cestiček a odpočinkových míst pro vycházky, pozorování šumavských vrchů, vlastivědné a botanické schůzky mládeže a dětí. Znamenalo by to také probírku stávající zeleně a její doplnění o novou výsadbu vysoké a střední zeleně, vymezení ploch pro jednotlivé zájmové okruhy, ale hlavně osvětlení vedení celého projektu, aby nedošlo jenom k nakousnutí problému bez jeho dotažení do konce.

mot

Co jsme četli a co čteme.....

Důchodový věk je příležitost rozpomenout se na život, který jsme prožili, na to co se již nikdy nevrátí. Jsou to například školní léta. Tam jsem měla nejraději český jazyk a z toho pak čtení.

Tehdy jsem měla nejraději pohádky, což mně vydrželo dodnes, i když teď jsou to ty televizní. Líbila se mi kniha "Babička" od Boženy Němcové a "Mezi proudy" od Aloise Jiráska. Jak šel čas, školní mládež četla už zcela něco jiného. Byla to "Hončíkova cesta", "Štěstí z pouti", "Cirkus Humberto" a další.

Dnes, ať už v knihovnách nebo na pultech prodejen najdeme tituly od nám kdysi vzdálených spisovatelů. Tam je ale pro naši generaci problém. Než se dostanete na třetí stránku objeví se tam tolik cizích jmen, že si je člověk už ani nepamatuje. Proto se ráda vracím ke knihám, které už mám dávno přečtené. Od Jarmily Loukotkové "Není římského lidu", "Žena roku 1900" od Heleny Šmahelové a další.

V poslední době velmi hezky píše i Táňa Nálepková a Anna Bauerová, která je nejen spisovatelka, ale i historička.

mav

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Jan Koza (jpk) Josef Smitka (jsm), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot), Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav), Ing. Rudolf Nejedlík (run)

Počet výtisků: 220. Neprodejné.